

ИВАН ДАВИДКОВ
ПЪДПЪДЪЦИТЕ

chitanka.info

Ловецът чакаше на автобусната спирка. Зеленикавите му панталони тъмнееха, мокри до коленете от росата, а жилетката му бе разкопчана в долния си край, за да поосвободи напирания корем, придържан от пълния с гилзи патронташ. От двете страни на бедрата висяха простреляни птици, чиито шици, стегнати от кожени примки, бяха изтънели и ми се струваше, че всеки миг могат да се откъснат. Погледнах пъстрите пера със засъхнала кръв по тях и разбрах, че това са пълпъдъци — последни жертви на есенния лов.

Тоя човек навярно сега си мислеше как ще мине по алеята към своя дом, съпровождан от завистливите погледи на съседите, които също биха искали да имат на трапезата си задушен пълпъдък, а не слузест бройлер. Ловецът усещаше с бедрата си мекотата на перцата и предчувстваше удоволствието, когато ще скубе на балкона тези перца и те ще се носят край него, раздухвани от вятъра, а под тях ще жълтее — тънка, прозрачна — кожата на есенните пълпъдъци.

Представях си как е вървял през обраните почернели слънчогледи, край някое селце между хълмовете, как тромавите му крачки изведнъж са ставали енергични, когато над него е пръхвал, като изхвърлен от пружина, първият пълпъдък, а изстрелът е разпилявал в небето дребните снежинки на перцата.

Стоящият до мене човек навярно бе раснал в града, сред скърцането на трамваите и бумтежа на автомобилите, и едва ли бе чувал как на разсъмване се обаждат пълпъдъците. Едва ли бе вървял през ливади, където песента им извира — ехтяща, накъсана — и забродилият там в ранните часове на утрото има усещане, че отвред е обграден от бълбукащи извори...

Пълпъдъците виеха гнездата си в тревата и косачите, разбрали по излитането на птиците къде са гнездата им, ги заобикаляха, като оставяха край зеленикавите яйца кичури садина.

Гледал съм как майката води своите току-що излюпени рожби. Те щъкат след нея, необикновено пъргави, с по някоя черупчица от яйцето, залепнала за наболите им перца, и всеки шум ги кара да се притаяват. И ето — отсреща се задава човекът. Навярно, гледан с очите на старата птица, той прилича на великан. Още мокрите след излюпването рожби мигом се притаяват, а майката започва да се търкаля в краката на човека, да примира. После, усетила, че ръката му се протяга да я хване, отскача и отново замира, доловила стъпките на

приближаващия се. Това трае до минутата, когато малките вече са се изпокрили и опасността ги е отминала. Тогава майката излита с такъв остър звук, че наведеният над нея усеща как крилете ѝ резват лицето му.

Който е гледал този саможертвен танец на пъдпъдъка едва ли ще вдигне пушка, за да улучи в небето мержелеещата се черна точица.

Един приятел, запален ловец, беше обещал да ми подари пъдпъдък. „Едва ли ще е съвсем читав — казваше ми той, — но ако е ранено само крилото му, ще го превържем и то ще зарасне. Купи кафез и го облечи отвътре с парче рибарска мрежа. Пъдпъдъците не обичат да са в затвор. Удрят главите си в телта на кафеза и се самоубиват...“

Купих кафез, намерих и парче от скъсано серкме. Закачих клетката до прозореца и зачаках вест от ловеца. Мислех си как приятно ще бъде, когато край прозореца започнат да се гонят снежинките, да слушам необичайната за опушения град песен на пъдпъдъка.

Есента мина. Изниза се и зимата. Не получих никаква вест от ловеца... Пропуснах да слушам във вилицата лятната мелодия на моя роден край, но си мислех, че така стана по-добре, защото едва ли щях да бъда щастлив, ако можех да гледам как моето птиче се мята оплетено от късчето рибарска мрежа, решило със смърт да изкупи свободата си. И отново, през пролетта, когато цъфнаха ливадите, отидох в планината да послушам на простор скъпата за мен мелодия на пъдпъдъците. Чух я. Обаждаха се само няколко пъдпъдъка. Други години съм слушал цял хор — сред нежни гласове, школувани в горската опера се вместише дрезгаво гласче на някой новак и след това заехтяваше с най-високите си тонове много пъти прекосявал моретата сивогръб маестро, сякаш прочут тенор пускаше на воля гласа си.

С изстрелите, с белите купища тор, разхвърляни безразборно из нивите, с отровите, които убиваха бурените, човекът беше извършил своето пагубно дело. В ливадите все още се чуваха плахи гласове на пъдпъдъци, но навярно щеше да дойде ден, когато господар тук щеше да стане само мълчанието, прокъсвано от обаждане на планински щурци...

Затова гледах с внезапно обзела ме болка ловеца на автобусната спирка.

Пъдпъдъците все така висяха на кожените примки, отпуснати и повяхнали. Мислех си как едрият мъж ще скубе на балкона в своя панелен дом перцата с дъх на есенни слънчогледи, как сребърен пух ще се носи над него, както в небето на декември се носят снежинките и ми се струваше, че тоя сняг докосва сърцето ми и аз потръпвам от неговия мраз.

18 август 1989

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.